

(πίνακας 11)
Αγάπη Χιώτη

Ψυχή στα ουράνια!

(Εις μνήμη πυράρχου Κωνσταντίνου Καστρή).

Η σπίθα της πυρκαγιάς
σε κάποιων ανθρώπων μιρών
κρύβεται τα χέρια.
Χορεύουν μαζί της μέχρι
οι αδηφάγες κόκκινες γλώσσες
να στήσουν το δικό τους μακάβριο χορό.
Γέλιο κακό χαράζεται κι απαίσιο
στα μοχθηρά τους πρόσωπα, στην άχαρη ψυχή τους.
Ο άνεμος ο χαλαστής
είκοσι δύο τ' Αυγούστου φλόγες
στην αγκαλιά του άρπαξε
και τον τρελό αιμάτινο χορό του αρχινάει!
Κι αντάμα με τη φόνισσα φωτιά
που ξάφνου αλλοπαρμένη με εκατοντάδες πέπλα
πύρινα στο σώμα της ριγμένα,
σε φονικό χορό απόκοσμο την πλάση αιχμαλωτίζουν!
Ολόγυρα ο χάροντας στ' άτι του καβαλάρης
τις συμφορές αποτιμά σαρκαστικά γελώντας....
Όλοι πασχίζουν να σωθούν στου χαλασμού την ώρα!
Μονάχος ένας στέκεται στον χάροντα αντίκρυ
κι ούτε στιγμή δεν σκέφτεται τα νώτα του να στρέψει.
Μένει εκεί ατρόμητος, μόνος αναμετριέται
μες στις φωτιάς την τρομερή την πυρωμένη ανάσα.
Βρίσκεται εκεί ασάλευτος και μάχεται ακόμα,
τι κι αν κείτεται νεκρός εις το φρυγμένο χώμα.
Μια γυναικεία φιγούρα, θαρρείς οπτασία,
προχωρεί στη θανατερή γη.
Βαριά τα βήματά της, αργά και ασταθή.
Ζάλη. Παραπατά.
Οι συσπάσεις του προσώπου της
ομολογούν την κραυγή της ψυχής της!!
Ένας τυφώνας σαρώνει τα φύλλα της καρδιάς της!
Ατέρμονη προσμονή κι απόγνωση....

Ουρανία Μπούρτζινου